

Cel mai și cel mai

Discuție dintre jumătatea mea mai bună și Acceleratorul de Particule.

- Mami, tu știi cine e cel mai frumos din familia noastră?

- Tu? Căută nevastă-mea să evite eventuala capcană.

- Nu, nu, dădu el din cap. Tu ești cea mai frumoasă, că ești prințesă, continuă el drăgăstos.

Simțindu-mă un pic cu punga pe cap, precum rățoiul cel urât, intervin în dialog.

- Dar eu?

- Tu n-ai nevoie să fii frumos, tati, pentru că ești puternic, răspunde el.

Satisfăcut de răspuns, mă retrag.

- Dar care e cel mai drăgălaș?, interviu iar Acceleratorul de Particule.

- Tu? răspunde jumătatea mea mai bună înțelept.

- Da, eu, pentru că-s cel mai mic, apoi imediat tu, mami, zâmbi el.

Simt că iar mi se trage punga pe cap + ochelari de soare.

- Dar eu?, strig din sufragerie.

- Tati, tu nu poți fi drăgălaș, pentru că ești puternic, ieși în ușă Acceleratorul de Particule.

Urmă o pauză.

- Dar cel mai deștept, care e?

Nevastă-mea dădu din umeri.

- Eu, apoi tu, mami, răspunde el cunosător.

Dorind un pic să-mi schimb sortii, mă trezesc dând din gură.

- Dar eu?

- Tati, ți-am mai spus, tu ești deja puternic, răspunde Acceleratorul de Particule un pic agasat.

- Bine, mă, voi sunteți și frumoși, și deștepti, și aia, și ailaltă, iar eu sunt mereu puternic?, mă prefăcu el supărat.

Al mic veni la mine, îmi puse puse o mână pe umăr și zise dând din cap:

- Ai prefera să fii gras?

Nume

Afară fiind înnorat, iar în casă bine, am intrat într-o stare de relaxare vecină cu cucăitul în patru dimensiuni pe canapea.

Am ieșit galopând din starea respectivă la intervenția Acceleratorului de Particule.

- Tati, vreau să-mi schimb numele, mă lovește el în plin.

- Păi, ești cam mic, acum, nu prea poți să ți-l schimbi, mă repliai eu rapid.

- A-ha! reflectă el o secundă. Dar tu, adică, tu că ești mare, poți să ți-l schimbi pe-al tău?

Se-aud greieri pentru trei secunde.

- Tati?, bătu iar gongul al mic.

- Da, teoretic, da, răspunde.

- Când te hotărăști, am niște sugestii să-ți fac, continuă el.

Alți greieri intră în scenă.

- Ce sugestii?, întrebai eu cu teamă.

- Păi, acum ești în Franța, nu?

- Da.

- Ai puteai să-ți spui Adrien Voichiu, zise el cu accent de Sena.

Cu greu m-am abținut să nu râd.

- Aha! reflectai eu o clipă. Dacă eram în Anglia, cum ar fi trebuit să mă cheme?

- Ceva de genul Eidriän Väichiu, răspunde el serios.

Adrian Voicu

Corect, mă pusei eu de acord. Dar dacă eram în România?

- Aaa, făcu Acceleratorul de Particule relaxat, dacă erai în România puteai să-ți alegi ceva mai simplu.

- Adică?

- Gică, de exemplu.

Telescop

De mic copil l-am deprins pe Acceleratorul de Particule cu Lună, stele, constelații.

Evident, n-a trecut mult timp de când am dat întâiași dată pentru prima oară cu ochiul liber pe bolta înstelată și ăla mic s-a prins că un telescop ar fi mai propice pentru deslușirea mai îndeaproape a astrilor.

Azi așa, mâine așa, și ajungem într-un supermarket după de-ale gurii.

Pura întâmplare, norocul chior și pisica 13 au pus-o de-o convergență și la raionul de făinoase am dat nas în nas cu o fetiță care avea în mânuțe un, ce credeți? Exact!

Atâta i-a trebuit capsei de decolare a Acceleratorului de Particule, c-a și luat foc!

Că vreau telescop, unde găsim telescop, ce frumos era telescopul ăla de la fetiță etc. etc. etc.

- Bă, zic, nu mă mai freca la ridiche, că aici nu-s telescoape, e haleală!

- Nu, da' mergem și întrebăm pe cineva care lucrează la magazin unde are telescoape, insista al mic.

- Iubirea mea, ajută-mă, mă întorsei eu către jumătatea mea mai bună.

- Hai, să mergem la „Relații clienți”, să întrebăm, dar nu cred că are aici, îmi cântă și nevastă-mea în strună.

Și mergeam către casele de marcat, când Acceleratorul de Particule se lipește de un bodyguard d-ăla fain, 3 cefe, 3 burți, toate crescute uniform distribuit cu porumb de floricele.

Se apropie de el și-i zice:

- Nu vă supărați, vreau și eu telescop!

Ăla se uită de jur-împrejur ca să se convingă că nu-i la camera ascunsă, mă vede că-i fac semn „Stai liniștit, nu te filmează nimeni, e cu mine” și-i zice lu' al mic:

- Și eu vreau BMW.

Acceleratorul de Particule stă un pic pe gânduri, apoi se bate pe rucsăcel și punctează decisiv:

- Pfff, eu am aici două BMW-uri și un Duster, unde găsec un telescop?

Adrian Vasiliu

Muzică și muzichie Povestea merge mai departe

E mai ușor să ascuți muzica formației *Vama Veche* decât să vizitezi, fie și pentru câteva ore, stațiunea cu același nume. În primul rând din punct de vedere logistic (timpul de care ai nevoie pentru o deplasare către sudul litoralului românesc, fondurile de rigoare etc.), dar și pentru că gusturile muzicale nu se potrivesc mereu cu preferințele în materie de petrecere a vacanțelor. Iar când locuința ta de zi cu zi este la peste 2000 de kilometri de principala destinație a tinerilor nonconformiști de azi, dar mai ales de ieri, oricât de mult ți-ai dori să ajungi acolo, efortul se dovedește a fi, de obicei, mult prea mare pentru a merita făcut. Totuși, după multă vreme, am reușit performanța, și n-am regretat. Pentru că ascultătorul și trăitorul de muzică din mine s-a simțit, din prima clipă, ca acasă pe ulițele prăfuite și aglomerate ale Vămii. Nu era neapărat vorba de sunetele pe care le puteai auzi din diverse surse electronice de zgomot, ci de un spirit pe care doar la festivalurile de tradiție îl mai simțisem. Un aer de libertate pe care-l împărțeau, deopotrivă, puștani fugiți cu câteva sute de lei de-acasă și pensionarii care-și aminteau de anii rebeli, demult trecuți, dar niciodată regretați. Un farmec pe care șmecherii debarcați din limuzine, plini de bani și de fițele aferente bogăției materiale, n-au reușit să-l strice. Un farmec care este punctat, adesea, de muzici de tot felul, pe care le auzi, deseori surprins, din tot felul de cotloane. De la răsăritul pe acordurile lui Ravel și până la clasicii rock pe care-i auzi, fie în versiunea originală, fie în tot felul de prelucrări chinuite, dar actuale, la Stuf. Ei bine, în toată această atmosferă, când vine o piesă de la *Vama Veche*, simți cu adevărat că ești acasă. Pentru că e limpede că trupa devenită la un moment dat prea mică pentru ego-ul lui Tudor Chirilă va rămâne, pentru cei cărora le este greu, cum este și cazul meu, să facă diferența sentimentală între formație și stațiunea cu același nume, una dintre legendele locului. Și nepoții noștri vor ajunge și ei acolo, poate chiar cu mașinile zburătoare (viitor mai plauzibil decât cel legat de un tren de mare viteză), și vor asculta, fie și numai acolo, muzica *Vama Veche*, în timp ce vor pași pe străduțe purtând nume precum Traian Bălănescu, clăparul trupei, decedat acum un an. Iar versuri de genul „Povestea merge mai departe/ Ca vântul din *Vama Veche*”, din piesa omonimă a trupei cu același nume vor fi, la acel moment, unele dintre puținele puncte de convergență între generații din ce în ce mai distanțate intelectual și emoțional.

Număr ilustrat
cu lucrări de
MARCEL IANCU

Nota redacției:

O revistă are, în mod logic, un program estetic propriu. În schimb tendința scriitorilor actuali – incitaiți de tehnica ultramodernă – este să trimită același text la cât mai multe publicații.

Ceea ce nivelează peisajul revuistic până la omogenizarea totală. De aceea, vă rugăm să trimiteti materiale originale, care nu au apărut inițial în volume, reviste etc.

Revista **Argeș** primește doar texte în format electronic, cu diacritice, corectate.

Istoriile literaturii române

(urmă din p. 24)

poate de optimistă: „Sunt sigur că și mulți dintre criticii tineri care au azi în jur de 40 și 50 de ani vor prezenta propriile lor versiuni asupra istoriei literaturii române, actuale sau vechi, căci nu este critic sau istoric literar care să nu viseze o asemenea istorie cum nu este român care să nu fi scris în viața lui o poezie, căci așa cum se spune, românul s-a născut poet” (p. 368).

În privința lucrării în ansamblu, având în vedere că este vorba despre o istorie, se simte nevoia unei

periodizări. Criteriul istoric este mai degrabă schițat la nivel general, dar este mai pregnant în interiorul studiilor (capitolelor) volumului. Astfel construită, lucrarea apare ca o sumă de microistorii individuale ale literaturii. O viitoare ediție ar trebui să ordoneze mai clar conținutul (destul de eterogen) și să ofere un index, element absolut necesar într-o lucrare de asemenea anvergură. Dincolo de acestea, se reține contribuția decisivă a autorilor volumului la conturarea unei interesante și necesare istorii a istoriilor literaturii române.

universalia

Revista **ARGES** poate fi procurată și prin comandă directă la sediu, cu plata ramburs, cheltuielile de expediție fiind suportate de către expeditor.

IMPORTANT! Vă puteți abona pentru anul 2021, costul abonamentului fiind de 50 lei/an. Plata se face prin mandat poștal pe numele **CRISTINA LINTESCU**, Centrul Cultural Pitești, Casa Cărții, Pitești, O.P. 1, cod 110013. Tel./fax: 0248/219976.

ARGES

- Revistă lunară de cultură
- Apare sub egida Consiliului Local, a Primăriei Pitești și a Uniunii Scriitorilor din România
- Editată de Centrul Cultural Pitești
- Membră ARIEL

Senior editor:
CALINIC,

Arhiepiscop al Argeșului și Muscelului
Redactor-șef: **LEONID DRAGOMIR**

(leoniddragomir@yahoo.com)

Secretar de redacție: **SIMONA FUSARU**
(fusaru@gmail.com, https://fusaru.blogspot.com/)

Consilier editorial: **NICOLAE OPREA**

Redactori: **MARIANA ȘENILĂ-VASILIU,**
MIRCEA BÂRSILĂ, AUREL SIBICEANU,
JEAN DUMITRAȘCU

Redacția:
Pitești,
Casa Cărții,
Centrul Cultural Pitești;
http:
www.centrul-cultural-pitesti.ro;
tel./fax: 0248/219976

ISSN: 1221-2350

Tiparul executat la
VENUS PRINTING
SOLUTIONS Iași

Fiecare autor care semnează în revista **ARGES** răspunde moral și juridic de conținutul afirmațiilor sale. Textele, cărțile, fotografiile, materialele aduse în redacție nu se înapoiază.